

[Boligministeren.]

gen i den skikkelse, den har fået ved 1946-loven, virker tilfredsstillende.

I de første år blev nyordningen mødt med nogen skepsis fra visse kredse inden for det sociale byggeri, men gennem samtaler med folk fra de sociale boligforetagender har jeg fået det indtryk, at denne begynder-vanskelighed er overvundet, således at selskaberne og de tilsynsførende nu mødes i loyalt samarbejde til gavn for begge parter.

Det ærede medlem spurgte også om, på hvilken måde de tilsynsførende honoreres.

De tilsynsførende får af boligministeriet dækning for deres positive udgifter til befordring, porto o. s. v., og derudover udbetales der dem et honorar direkte af foretagendet. Honorarets størrelse fastsættes ikke af foretagendet, men af ministeriet i hvert enkelt tilfælde. Det vil sige, at honorarfastsættelsen sker på grundlag af ministeriets skøn over, hvilke arbejder der i det konkrete tilfælde er forbundet med at udøve hvervet.

Med hensyn til honorarer for afdelinger i drift er vederlaget begrænset til omkring 1 kr. pr. lejemål. Honoraret er endvidere begrænset derved, at det højst kan udgøre 2 750 kr. årligt for tilsynet med et socialt boligforetagende og dets afdelinger.

For afdelinger under opførelse kan der højst ydes et honorar svarende til 25 kr. pr. lejemål. Også her er der fastsat et maksimumshonorar for samtlige afdelinger under et boligforetagende på 2 750 kr. årligt. Honorarerne for tilsyn med afdelinger under opførelse udbetales, efterhånden som byggeriet fuldføres, således at honoraret for et byggeforetagende ofte strækker sig over flere år.

De samlede honorarer, der i alt er udbetalt til statens 72 tilsynsførende med de sociale boligforetagender for tilsyn både med drift og opførelse, androg i 1958 206 555 kr. Tilsynet har omfattet de 371 foretagender, jeg omtalte før, med over 110 000 lejligheder i drift og godt 13 000 lejligheder under opførelse.

For øvrigt har jeg både skriftligt og mundtligt redegjort for de tilsynsførendes forhold over for det folketingsudvalg, der behandlede boliglovene, og udvalget tog min redegørelse til efterretning og stillede

ikke forslag om ændring i den af boligministeriet fulgte praksis.

Det ærede medlem hr. Paabøl mente i sin motivering, at ministeriets egne embedsmænd, der er tilsynsførende, i deres daglige administration kunne lade sig påvirke af, at de var tilsynsførende netop i et bestemt selskab. Det ærede medlem tager helt fejl i sin vurdering, og den fornærmelse mod embedsmændene, der kan ligge i det ærede medlems påstand, kan kun skyldes, tror jeg, uvidenhed om ministeriets praksis. Forholdet er nemlig det, at det ikke er den enkelte embedsmand, altså heller ikke den tilsynsførende, som bestemmer, hvilket byggeri der skal fremmes. Boligministeriet har et samarbejde med hver eneste kommune landet over, og der sættes ikke et byggeri i gang, medmindre kommunen har givet sin tilslutning til, at netop det konkrete byggeri kommer i gang. Det er således fuldstændig uden for den enkelte embedsmands mulighed at fremme et specielt projekt på bekostning af andre. Jeg beklager det ærede medlems påstand, fordi jeg ved, at jeg her kan frikende embedsmændene.

Som jeg har nævnt, har boligministeriet ikke beskikket kommunale tjenestemænd til tilsynsførende. En række kommuner har imidlertid ønsket at opretholde et kommunalt tilsyn med boligforetagenderne i kommunen ved siden af statens tilsyn, og som regel har kommunerne til dette hverv beskikket en kommunal tjenestemand.

Ministeriet har imidlertid ikke fundet anledning til at nægte at godkende en sådan ordning, men har på den anden side ikke kunnet tillade, at den af kommunen udpegede tilsynsførende oppebærer honorar fra boligforetagenderne for hvervet. Efter loven må det kun pålægges et boligforetagende at udrede honorar til det lov hjemlede tilsyn. I de tilfælde, hvor spørgsmålet har været forelagt, har ministeriet nægtet at godkende sådanne honorarer og henvist kommunalbestyrelsen til selv at udrede udgifterne til et sådant ekstra tilsyn, hvis kommunerne finder dette tilsyn påkrævet.

Anledningen til forespørgslen er jo, som det ærede medlem sagde, dagspressens omtale af forholdene inden for de sociale boligforetagender i Brøndbyerne. Jeg vil derfor gerne give en redegørelse for denne